

[Bernhard Baunsgaard.]
 ejendommen under alle omstændigheder skal afstås. Så er det, jeg gerne vil have en drøftelse af: er det nu så helt sikkert? Er det rimeligt, at i ligegyldigt hvilken situation kan vi sige til et menneske, at han skal afstå sin ejendom, og så skal han oven i købet beskattes? Jeg føler ikke, at dette spørgsmål er afklaret, og det er bare ét eksempel på, at vi i udvalget ikke nåede til vejs ende med dette. Vi burde tage os meget mere tid til at gennemdrøfte disse problemer. Jeg vil gentage, at det bliver så meget mere nødvendigt, fordi vi nu sætter afgiften op. Så længe der er tale om en forholdsvis beskedent afgift, kan man jo dog finde sig i, at en ting måske ikke i alle tilfælde virker rimeligt. Nu ved jeg ikke, hvad det var, finansministeren forsøgte at afbryde mig med denne gang, men det kan jo være, finansministeren beder om ordet, så jeg kan få det opklaret. (*Finansministeren* [Grünbaum]: Jeg sagde: den blev også sat op sidste gang!) Det gjorde den, finansminister, og jeg tror, alle i denne sal i øvrigt har forstået, at jo højere en afgift bliver, jo mere nødvendigt er det, at en lov virker korrekt i alle tilfælde.

Vi står nu her over for et lovforslag, hvor der foreslås en forhøjelse af den særlige indkomstskat, og jeg har sagt, at vi har taget hensyn til inflationen, når det gælder fast ejendom; derfor må jeg i den forbindelse have lov til at citere fra et af udvalgspapirerne — enhver kan jo efter den nye bestemmelse hente dem dernede; så jeg citerer ikke noget fra et udvalg, som ikke alle kan skaffe sig på anden vis. Et af udvalgspapirerne siger ret utvetydigt, at denne lov, sådan som den er udformet, og som den vil komme til at virke — den vil ganske vist også virke som den forrige, men altså nu med forhøjede satser — vil komme til at virke på en sådan måde, at den fremmer inflationen. Det kan ikke være rimeligt, at vi gennemfører et sådant lovforslag. Finansministeren ryster på hovedet. Ja, jeg ved ikke, jeg går ud fra, at vi kan stole helt på papirer, vi får fra finansministeriet.

Ömann: Ja, nu fik vi en gentagelse af hr. Juul-Madsens påstand om, at når man lagde skat på disse områder, så førte det til inflation og prisstigninger. Det var dog en mærkelig filosofi. Om det fører til stigninger, el-

ler det fører til det modsatte, afhænger ganske af, om der er en købers eller en sælgers marked, intet andet.

Hr. Bernhard Baunsgaard bragte et nyt moment ind i drøftelserne her, som ikke har været rejst under udvalgsbehandlingen, så vidt jeg da erindrer, nemlig spørgsmålet om goodwill. Jeg vil bare påpege, at der sker en væsentlig lempelse i beskattningen af goodwill, nemlig ved indførelsen af et skattefrit beløb på 6.000 kr.

Må jeg sige til hr. Juul-Madsen: jeg synes, det er stærkt, at her siger man, at man har forstået — her er der ingen tvivl om, hvordan forslagene skulle opfattes — at de ændringsforslag, som finansministeren har stillet, imødekommer de synspunkter, som hr. Juul-Madsen har haft. Hvad burde være konsekvensen for en parlamentariker i en sådan situation? At han stemmer for disse ændringsforslag. Men hvad gør hr. Juul-Madsen? Hr. Juul-Madsen siger, at udvalgsforhandlingerne har været så hektiske, at han ikke kan overskue ændringsforslagene, og så undlader han at stemme. Jeg synes, dette afslører fuldstændig i et lynglimt, at der er en forfærdelig masse demonstration i VKR-partiernes stilling til dette lovforslag, en demonstrationspolitik, som jeg ikke synes hører hjemme her i Folketinget.

Hr. Jens Foged må have mig undskyldt, at jeg tog ham til indtægt for noget, han ikke har sagt. Jeg tror, jeg indfortolkede i hans ord en holdning, som jeg synes hr. Jens Foged tidligere har givet udtryk for. Men da det er sket under udvalgsbehandlingen, skal jeg undlade at referere det. Jeg synes altså, det er kedeligt, hvis hr. Jens Foged er uenig med mig i det spørgsmål, at der er en forfærdelig ujævnhed her. Man laver en beskatning, som rammer erhvervslivet, man har avanceret af helt overordnet karakter, som ligger uden for erhvervssektoren, som man lader gå helt fri. Jeg synes altså, der er tale om en ujævnhed, som vi ikke i det lange løb kan køre med.

Så er der filosofien om, at henstandsordningen ikke er nok; for hvis vedkommende, som har fået erstatning, sælger ejendommen, kommer han til at mangle penge. Jeg skal lykønske den tidligere indenrigsminister til den store stigning, han har haft på sin ejendom. Jeg synes, det er lykkeligt for ham, at han uden at røre en finger har kun-